

det er et helt nyt Princip — Mulkter. Det forekommer mig nu, at allerede i den almindelige borgerlige Straffelov af 1866 er man slaet altfor meget ind paa dette Mulktsystem, der jo aldrig kan ramme ligeligt; men at man ogsaa vil indføre det i Straffeloven for Hæren, det finder jeg rigtignok at være ikke fuldstændigt rigtigt. Fra det første Dieblit af, da jeg kom ind her i Thinget, har jeg med Glæde fulgt det ærede Medlem fra Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær), naar han stod frem og vidnebe, at, saaledes som Soldaterne nu bleve lønnebe, var det en Stam; men, skulle vi nu ovenikjøbet gaa hen og udskrive Mulkter af denne Løn, saa bliver den jo endnu mindre. Ja, det ærede Medlem (N. P. Jensen) ryster paa Hovedet; men jeg maa dog spørge, om det er ligeligt at lade f. Ex. den fattige Karl, der Intet har, betale det Samme som Greven eller, lad mig sige, Gaardmandssønnen; 10 Kroner ville maasse ikke være meget for dem, men det er mere, end den fattige Karl, der Intet har, kan give. Saa staar der endelig i Slutningen af § 197, at „de nærmere Regler om Straf uden Dom fastsættes ved kongelig Anordning“. Der er altsaa ogsaa givet et Spillerum for, hvorledes denne Paragraf egentlig skal forstås. Jeg huffer vel, at den høit-agtede Krigsminister i sin Tid under Behandlingen af den bekendte Simulantsag sagde til det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), der havde udtalt sig temmelig skarpt den Gang, at Soldaten jo kunde klage, og det er ogsaa udtalt i Motiverne til denne Paragraf, at han kan klage. Ja, klages kan der; men jeg tror rigtignok ikke, at det ærede Medlem for Manders (N. P. Jensen) havde Ret, naar han mente, at naar der blev givet en Bestemmelse om, at den Befalingsmand, der tilbageholdt en Klage, blev straffet, saa vilde man blive fri for at høre Tale om, at Klager ikke kunde komme frem. Nei, det er efter min fuldstændige Overbevisning, og — jeg tør sige — efter min Erfaring slet ikke det, der gjør det. Naar en Karl kommer i Tanker om, at han er bleven forurettet og Klager derover til sine Foresatte, saa er det som oftest Tilfældet, at fra det Dieblit af, da han har klaget, kan han være overbevist om at have hele Officerspersonalet imod sig til enhver Tid. Det er dette, som gjør, at han ikke klager. Jeg har f. Ex. set, at da en Karl under Felt-tjenestelæsningen ikke kunde læse høit nok, saa lod Lieutenanten ham sætte sig i bøiede Knæ. De Derrer, som have lært Gymnastik, vide nok, hvad det vil sige. Altsaa, Karlen blev ved at sidde saaledes, indtil han faldt overende; saa slog Officeren ham med Bogen i Ansigtet, saa at der kom Blod. Alle Kammeraterne sagde til ham: Nu er Du da bleven behandlet paa en saadan Maade, at Du maa klage, og Karlen erklærede da selv, at han ogsaa indsaa, at dette var fuldstændigt billig og rigtigt. Men hvad skete saa? Der skete det, at en af de saa meget elskede og

af det ærede Medlem for Frederiksborg Amt (Thomsen) omtalte Jurisdiktionschefer betydede ham, at dersom han ikke tog sin Klage tilbage, saa maatte han vide, at Følgen vilde blive den, at hele Officerspersonalet nok skulde huffe ham. Saaledes er det, at det gaar til. Ja, jeg ser nok, at det ærede Medlem (N. P. Jensen) ryster paa Hovedet, og jeg kan godt forstå, at det ikke er videre behageligt for ham at høre dette, men jeg siger ikke Mere, end hvad jeg er villig til at bevise, og jeg skal sige særlig til det ærede Medlem, saavel som til alle Thingets ærede Medlemmer, at dersom de ville komme til mig privat, saa er jeg fuldstændig i Stand til at levere Bevis for det Exempel, jeg har anført. Jeg kan nævne Regimentet og den vedkommende Officer, som staar i Tjeneste endnu; men jeg har kun fremført dette for at vise, hvorfor jeg frygter for, at denne Paragraf muligvis kunde give Anledning til Misbrug. Jeg vil derfor hensille til det ærede Thing saavel som til den høitærede Krigsminister, om der ikke i det Udvalg, som dette Lovforslag maasse vil blive henvist til, kan være Anledning til at faae denne Paragraf lavet saaledes, at den i alt Fald kan medføre saa liden Misbrug som mulig. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

N. P. Jensen: Det er høit sørgelige Erfaringer, som det ærede Medlem har haft Leilighed til at gjøre der, hvor han har været, medens han stod ved Armeen. (Afbrudelse af Th. Kruse.) Naa, det ærede Medlem har maasse ogsaa gjort den samme Erfaring, da han var i Tjenesten (Stemmer: Det er der Mange, der har), og det er altsaa personlige Erfaringer. Jeg har ikke ved mine Bemærkninger igaar villet forhindre det ærede Medlem i at udtale sig, men tvertimod tænkt, at det kunde være overordentlig interessant ogsaa at høre Sagen omtalt fra en Menigs Standpunkt, idet jeg iøvrigt skal minde om, at vi jo ikke staa her som Befalingsmænd og Menige, men at vi her diskutere som Rigsdagsmænd. Naar jeg igaar udtalte den Mening, at der gjennemgaende var et godt Forhold tilstede mellem Befalingsmændene og de Undergivne ved Hæren, saa er det naturligvis min fulde Overbevisning, at det er Tilfældet. Denne Overbevisning har jeg endnu, og naar det ærede Medlem ansøgte, at det Modfatte skulde være Tilfældet, saa beviser det i mine Dine slet Intet, thi jeg har ingenlunde villet gaa i Borgen for, at Forholdet var godt ved alle Afdelinger uden Undtagelse. Det vilde gaa langt ud over, hvad jeg vilde anse det for rigtigt at paastaa (Afbrudelse af Th. Kruse). Ja, det ærede Medlem har saa mange Afbrudelser, men han kan jo faae Ordet efter mig for at meddele Thinget de Erfaringer, han har haft Leilighed til at gjøre, eller maasse de Erfaringer, som hans Søn har gjort. Det Sidste vilde maasse